

Estimat Pere:

Per fi hem rebut la tant desitjada, esperada i necessària carta (del dia 12), que ens havia de treure l'espina que ens clavaren les dues anteriors. Ens ha semblat, però, poc entusiasta i temem que hagin sorgit entrebancs imprevistos, que allarguin una situació que ja creïem en camí de resoldre's.

Tant si la situació mexicana es més greu per raons econòmiques que no pas polítiques, com si la feina que fas per UTEHA la tens assegurada encara que afluixi en González Porto, em penso que altres consideracions de més pes han d'influir en la vostra decisió. Tu mateix me n'has fet menció: en primer terme el futur dels nenes (moral, cultural i social), i en segon lloc els afectes, que, a desgrat d'una tan llarga absència, et lliguen a Catalunya: afectes de sang (pare i fill); enyorament de la terra, lligams espirituals amb tot allò que hagueres d'abandonar, però que no ha mort i perdura, encara, i germina, esperante. Tot plegat, crec jo, pesa amb més força que no pas cap altra de les consideracions que puguin fer-te vacil·lar.

Confiem que posaràs tota la voluntat, la fe i l'interès en abreujar els tràmits: els nens tenen raó en conminar-te que no els entretinguis. Volem creure que no trobaràs tants inconvenients com sembla que preveus, i que no et mancaran ~~suports~~ suports amicals que t'ajudaran a aplanar el camí. No arribo a comprendre els motius que tens per a dir-nos que no ens basquejem per a trobar apòstament, fins el moment oportú. Ja era aquesta la nostra intenció, però ¿tens, potser, que aquest moment tardarà en arribar? Temps enrera -un any o dos- trobar pis era un vertader problema. Avui segueix essent ho, però no tant. S'ha edificat molt i, en un moment donat, es pot trobar allotjament en una casa moderna, pagant el lloguer que en demanen lloguer que a nosaltres, avis, ens sembla sempre exagerat, perquè estem acostumats a pagar, actualment, amb tots els augments soferts, dues centes cinquanta pessetes mensuals. La gent jove, però, troba normal un lloguer de 1500 i 2000 pessetes. Si havíem pensat, doncs, en cercar pels afores de Barcelona, era perquè contractant una torre de les que es lloguen amoblades, per 12 o 14 mil pessetes l'any, resolvia, provisionalment, el problema del parament de casa. En fi: això ja no és problema; n'hem parlat prou i no cal insistir,

Voldriem, de tot cor, animar-te. Voldriem que les nostres paraules fessin impacte en la sensibilitat de la Rosa, per a que cregui que us esperem amb els braços oberts, amb l'il·lusió, tant de temps mantinguda, de que ha arribat l'hora de cloure l'amarg epíssodi de la separació, que ens ha tocat viure. Desitjem tenir-vos aprop. La vida no ens ofereix, als nostres anys, perspectives esperançadores per a perdre més temps.

No temis -no temeú!-, les dificultats de l'adaptació. Se'n presentaran, no cal dubtar-ne, però segons sigui el temps per a assuaujar-les, suportar-les, afrontar-les i dominar-les, ~~el període~~ serà més curt el període transitori. Pensa una cosa, Pere: nosaltres, com deixo dit, t'esperem amb els braços oberts, però també t'esperen, a Barcelona, altres braços amics, que t'acolliran amb entusiasme, i t'ajudaran a fer-te ocupar el lloc que tens reservat dins el nostre reduït, però intens, món intel·lectual... Pensa en tot això, i dedueix si val la pena d'amoïnar-se anticipadament per petites molèsties que puguin sorgir, que no compensin amb escreix els afectes que us esperen...

Per acabar, dues notícies literàries: en Luján, molt hàbil, ha trobat pretext, a DESTINO, per a parlar del traspàs de Nicolau d'Olwer. Esmenta una referència que, a LA VANGUARDIA, hi va fer en Masoliver. No en tenia co-

Barcelona, 18 febrer del 1962. a P. C.

Calc/0393(2)
UAB

Full II
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

neixement. Planyent-se de la gran pèrdua de les lletres catalanes, que en poc temps han vist desaparèixer figures com Joan Minguez, J. B. Solervicens, Josep S. Pons, oi més de López Picó, Riba, Montoliu, Estelric, Sagarra, Viens Vives, Trabal, Cabot... "Una lista impresionante" es titula l'article, al qual no tingué temps d'afegir-hi el nom de l'incommensurable Francesc Pujols, que acaba de deixar-nos. D'en Nicolau d'Olwer en fa un gran elogi, i no s'està de dir que quan estigué a Mèxic va entrevistar-lo. En aquells moments en Nicolau, "dedicado totalmente a una labor investigadora", estava escrivint, il.lusionat, la història dels trobadors, que ha deixat, a ben segur, inacabada.

"Serra d'Or" del més de gener, (suara apareguda) l'hi dedica també una negrologia apassionada. I promet dedicar, en altres números, articles enaltint l'obra i la memòria de l'il.lustre català. Acaba l'article: "En plànyer-nos del seu traspàs esperem que, en ell, la Fama triomfarà de la Mort i de l'Oblit".

En un altre indret del mateix número de SERRA D'OR s'anuncia la pròxima aparició d'un volum de CRITERION dedicat a la llengua catalana, sota la direcció de Joan Triadú. Entre els col.laboradors d'aquest volum, hi figura Pere Calders, no sé si perquè encara mantenen l'esperança de que els hi enviarà el treball promès, o potser perquè ja els hi has enviat. En el mateix noticiari dona compte de la recepció del número de "Pont blau" (abril maig de 1961), destacant-ne, especialment el treball "El cas de valencia" signat per Pere Mas i Perera.

Per avui, prou. Una abraçada ben forta per a tu i la Rosa, i molts petons als nens.